

Ε_{ΝΑ} βράδυ ποῦ ἦρθα στὸ πλευρό σου κλαμένη
 Κ' ἦτον κάθε ματιά μου, φλογερή, θολωμένη,
 Καί μᾶς φώτιζε μόνους θαμπωμένο καντύλι,
 Κάθε δάκρυ μου πήρε τὸ λευκό σου ματύλι.
 Κι' ὄρκο μοῦ 'καμες 'μπρός στήν Εἰκόνα — θυμῆσου —
 Σὰν ἀγγέλου ἀγνή ν' ἀπομείν' ἡ ψυχὴ σου·
 Κι' ἂν ποτὲ μὲ ξεχάσης, τὸ θερμό μου τὸ δάκρυ
 Μὲ πικρὸ βογγητὸ ἀπὸ ἄκρη ὡς ἄκρη
 Νὰ φουσκώσει, ν' ἀπλώσει, νὰ γυνῆ μαῦρο κῦμα,
 Καί ν' ἀνοίξῃ βαθείά, τῆς ζωῆς σου τὸ μνημαί!
 Κ' ἡ στερονὴ σου πνοή, ὅταν φθάσῃ στὰ χεῖλη
 Νὰ σβυστῇ φλογερὴ στὸ λευκό σου ματύλι!

Μπρός στήν ἴδια Εἰκόνα, μὲ ματιὰ θολωμένη
 Μιὰν ἐλπίδα θρηγῶ, μιὰν ἐλπίδα χαμένη·
 Καί μιὰ χάση ζητοῦν τὰ πικρά μου τὰ χεῖλη,
 Τὸ θερμό μου τὸ δάκρυ, τὸ λευκό σου ματύλι·
 Σὰν ἀφρός νὰ χαθοῦν καὶ ὁ ὄρκος νὰ σβύσῃ
 Ποῖν γιὰ 'μένα ποτὲ ἡ ψυχὴ σου δακρύσει.

(Ἀθήναι, Ἰανουάριος 1900)

Θ Ε Λ Ω !

Θ_{ΕΛΩ} ψηλά νὰ πάω, ἐκεῖ, σι' ἀστέρια,
 Μὲ φτέρουγες ἀγγέλου, μοναχί,
 Θέλω ψηλά νὰ πάω, ἐκεῖ σι' ἀστέρια,
 Ποῦ ἄλλη καμμιά δὲ βοίσκεται ψυχή!...

Κ' ἐκεῖ ποῦ παίζουν ἡ χροσὲς ἀχιτίδες
 Κι' ἄστροι μὲ ἄστροι σμίγουν σὲ φιλιά,
 Μὲ τῆς ἀγάπης μου τῆ Δύναμη νὰ στήσω,
 Τὴν ὄνειροπλασμένη μας φωλιά!

(Φεβρουάριος 1900)

Σ. Α. Π. Σ. Ἄπαντα εἶ ἀνωτέρω ἐξαιρετα ποιήματα, ἅτινα μετὰ πολλῆς προθυμίας καὶ
 καλωσύνης, ἐξ ἰδιαζούσης ἐκτιμήσεως πρὸς τὴν «Ποικίλην Στοάν», ἐχορήγησεν ἡμῖν ἡ
 ἀξιολογὸς συνεργάτις, ἀποτελοῦσι τελείως ἀνέκδοτον σειράν νέων λαμπρῶν ἔργων τῆς
 χαριστάτης ποιητρίας τῶν «Κρυσταλλιτῶν».

ΤΟ ΛΕΥΚΟΚΡΙΝΟ !

ΕΙΠΑ σ' ἓνα λευκόκρινο μικρό,
Σὲ μὴ γωνιὰ τῆς φράχτης φντρωμένο,
— Λουλουδι μου μικροῦλι, δροσερό,
Λουλουδι μου ἀμύριστο καὶ ξένο,

Πές μου, γιατί ἐδῶ σὰ μακρονὰ
Ποῦ ἢ καλαμιὰ φντρώνει καὶ τ' ἀγκάθι
Ξεφύτρωσες μικροῦλι μοναχό; —
Καὶ μοῦ 'πε — Ἡ ἀγάπη μου ἐχάθη! —

Καὶ ἔγυρε σὴ γῆ νὰ μαραθῆ
Καὶ ἔγυρα μαζὺ του τὸ κεφάλι
Καὶ εἶπα... — Λουλουδάκι μου λευκὸ
Τὸν πόνο μου λοιπὸν τὸν ἔχουν κι' ἄλλοι;

(Φεβρουάριος 1900)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

⊖	ΑΜΠΟΝΕΙ τ' ἄσπι αὔρα μου,...	Καὶ τῆς ψυχῆς του ξέσοισε
	Δὲν εἶν' ἀλλάρα ἀκόμα	Τῆ διάφανη τῆ σκέπη
	Τῆς χαρηνγῆς τὸ ὄδοινο	Καὶ 'πές μου, 'πές μου αὔρα μου
	Τὸ πουπουλένιο στοῶμα!...	Ποιὰ σ' ὄνειρό του βλέπει!...

Κ' ἐγὼ ἀγρυπνῶ περιλνπη...	Κι' ἂν ἴσως ἄλλης ὄνομα
Ὁ νοῦς μου παραδέρνει,	Λέει ἢ καρδιά του ἀκόμα,
Φαντάσματὰ τρισκότεινα	"Ἄν ψιθυρίζη γι' ἄλληρε,
Μέσ' στήν ψυχὴ μου φέρνει!...	Τ' ἀγγελικό του στόμα,

Πέταξε αὔρα, πέταξε...	Γύρε καὶ χαιδεψέ τονε
Στὸ ἄσπρο προσκεφάλι,	Κ' ἢ νύχτα πρὶν περῶση
Ποῦ ξεκουράζει ξενόιαστα	Τοὺς λογισμοὺς του ὀκόρπισε
Τ' ὀλόγορο κεφάλι,	Στῆς ἐρημιές, σὰ δάση!...

Κι' ἄφες κορφὰ τὸν ἴσκιό μου
Στὸ ἄσπρο προσκεφάλι,
Νὰ τοῦ χαιδεύῃ μ' ἔρωτα
Τ' ὀλόγορο κεφάλι.

(Μάρτιος 1900)

Π Ο Θ Ο Σ !

Νά 'χα τὴ Δύναμη ποῦ χύνει
Τὸ φῶς τ' δλόχρυσο στ' ἀστέρια,
Νά 'χα τὴ Δύναμη ἐκείνη
Ἐδῶ. . . . στ' ἀδύνατά μου χέρια,

Ποῦ τὸ γαλάζιο κάνει κῆμα
Σ' ἀφροῦς δλόλεγκους νὰ σπάη
Καὶ τὴν ψυχὴ νὰ ριωῶθῃ πόθους
Καὶ νὰ ποηῖ καὶ ν' ἀγαπάη,

Νά 'χα τὴ Δύναμη ποῦ χύνει
Στὸν οὐρανὸ γαλάζιο χρῶμα
Καὶ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι δίνει
Στοῦ ἀηδονιοῦ τὸ λάλο στόμα,

Θεὸ νὰ γονάτιζα ἔμπροστά σου,
Σκῆπτρο σ' ἔσέ νὰ Τῇ χαρίσω,
Καὶ στοῦ θριάμβου σου τὸ γέλιο
Ἐγὼ χαρούμενη νὰ σβύσω! . . .

(Μάρτιος 1900)

Γ Ι Α Σ Ε Ν Α . . .

Μία ἡμέρα ποῦ ἤμουν ἀρρώστη πολὺ,
Μέσα στοῦ πυρετοῦ τὴ μαύρη ζάλη,
Ἦρθες κ' ἐστάθηκες παρὰ μέρα
Καὶ μ' ἔβλεπες χλωμὴ στὸ προσκεφάλι.

Καὶ εἶπα λόγια, λόγια μυστικά
Ποῦ λέει ἡ καρδιά ἢ πονεμένη
Καὶ τὴν κρυμμένη ἔνοιωσες ἀρρώστια μου,
Κ' ἔκλαρες τὴ ζωὴ μου τὴ χαμένη!

Τώρα. . . . γιατροῦτηκες μοῦ λένε οἱ γιατροί...
Κ' ἐγὼ γελῶ ποῦ ξέρω τὴν ἀλήθεια...
Γιατροῦτηκα, γιατί ἡ κακιά ἀρρώστια μου,
Ἐφώλιασε καὶ σὰ δικά σου στήθια!! . . .

(Ἀπρίλιος 1900)

Π Ε Σ Μ Ο Υ ! . . .

Π Ε Σ Μ Ο Υ γιατί σὰν ξένη μὲ κοιτᾷς;
Δὲν εἶμ' ἐγὼ ἐκείνη ποῦ ἀγαποῦσες,
Ἐκείνη ποῦ ἐλάτρευες κρυφά,
Ἐκείνη ποῦ κρυφὰ γλυκοφιλοῦσες;

Ἄλλοίμονο!... Θὲ νὰ ῥθῃ μὴ στιγμῇ
 Τὸν πόνο μου στὰ στήθη σου νὰ νοιώσῃς...
 Ἐπρόδωσες; ;... Καὶ σὺ θὰ προδοθῇς
 Ἐπίκρανες; ;... Πικρὰ θὰ μετανιώσῃς!!...

Κι' ὅταν ἴδῃς μὲ ψεύτικα φιλιὰ
 Πῶς ἄλλαξες τὰ δόθεσμα φιλιὰ σου,
 Λικιῇ θὰ βγῇ στὰ στήθη σου φωτιά,
 Νὰ κάψῃ τὴν προδότρα τὴν καρδιά σου!...

(Μάιος 1900)

Δ Ι Ν Ε ! . . .

ΔΙΝΕ ἀπ' τὴν ὁμορφὴν ψυχὴ σου
 Σὲ ῥεῖνους ὅπου μίσος σοῦχον δώσει
 Δίνε ἀπ' τὴ γλυκειὰ σου καλωσίγη,
 Σ' ἐκείνους ποῦ βαθεῖα σ' ἔχον πληγώσει.

Δίνε ζοή, χαρὰ καὶ νεότη,
 Δροσιὰ ἀπὸ τὴν ἄπλαστὴ ὁμορφιά σου,
 Μὲ φτάνει, ἂν καμμιὰ φορὰ γιὰ μένα,
 Κρουφὸ ἀκοῦς παλμὸ μέσ' στὴν καρδιά σου!

(Ἰούνιος 1900)

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ

